

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Caminem amb esperança

Com ja sabeu, la nostra diòcesi compleix vint anys de la seva creació. Va ser el papa sant Joan Pau II que el 15 de juny de 2004 erigia la diòcesi de Terrassa. Durant aquests anys han estat moltes les ocasions en les que uns i altres hem pogut compartir moments de gràcia, fe, joia i també dificultats.

Aquest aniversari ens planteja la necessitat de dues actituds molt importants com a cristians. Una és la de l'agraïment a Déu per tants dons rebuts que ens han ajudat a caminar i a créixer, l'altra és mirar endavant amb esperança. Contemplar el passat viscut ens il·lumina el present i també el futur, i ens fa veure aquest futur amb esperança.

Si pensem en la nostra experiència humana, amb visió de fe, veient el que hem viscut a la vida, constatem que segurament hem hagut d'afrontar moments difícils, problemes, desil·lusions. Però descobrim que el Senyor no ens ha deixat mai, que ell ha estat sempre amb nosaltres malgrat que nosaltres no sempre li hem estat fidels. Això va passar amb el poble d'Israel i això és el que passa també a la vida de l'Església, tant la universal com la de la nostra jove i petita diòcesi de Terrassa.

Dificultats n'hi ha sempre a la vida, el combat és sempre present, però no lluitem sols, no estem mai sols. Ell sempre ens acompanya, i aquest és el fonament

de la nostra esperança: «Jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). Aquesta és la nostra força per al camí que tenim davant, i és molt important recordar i tenir present que el Senyor ha estat sempre en el nostre camí. Vivim en un món desesperançat, perquè si no hi ha fe tampoc pot haver-hi esperança. Vivim aferrats a les nostres satisfaccions materials. Ja sigui el diner, el benestar, l'èxit o altres ídols que semblen que ens donaran la felicitat.

La falta de fe a la nostra societat, la crisi antropològica en la que el món es troba submergit, la secularització, el materialisme, la cultura dominant de l'individualisme, les crisis que es presenten a la mateixa Església, i tot el que vulguem afegir, no és res en comparació amb el poder i la força de l'Esperit Sant present en nosaltres. «Qui ens separarà de l'amor de Crist? —diu sant Pau— la tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, la mort violenta?... Però de tot això en sortim vencedors gràcies a aquell que ens estima...» (Rm 8,31-38).

Agraïment, sobretot, a Déu que ha pensat en nosaltres abans de la creació i ha volgut convidar-nos a formar part de la seva família i ens manté units en Crist. Es tracta, també, de mirar endavant i descobrir amb la llum de la fe que la mà misericordiosa del Senyor està present en l'Església i a les nostres vides, i per això afrontem el futur amb esperança. La transmissió de l'Evangeli és la gran missió de l'Església, de tot cristià, i la situació del món ens urgeix a fer present el seu amor amb la nostra vida, a ser portadors d'esperança. Maria, la Mare de Déu de la Salut, proclamada Patrona de la nostra diòcesi, ens guia i acompanya en aquesta missió, Ella és mare de família, Mare de la família diocesana, Mare de l'Església.

ENTREVISTA

Basíliques històriques

JULIA BELTRÁN

La Facultat Antoni Gaudí (AUSP) organitza des de 2017 un cicle de jornades sobre les basíliques històriques de Barcelona. L'objectiu és donar a conèixer el seu patrimoni, promoure la recerca i difondre les investigacions científiques més actuals, però també del ciutadà interessat. La darrera jornada es va dedicar al monestir de Sant Pau del Camp. «Les excavacions arqueològiques en aquest monestir han estat clau per entendre el seu origen i la seva evolució», afirma la Dra. Julia Beltrán.

Per què és necessari posar en valor aquestes basíliques?

Perquè tenen un patrimoni molt important que, en general, és molt desconegut. A més, moltes han estat enderrocades i d'algunes d'elles sembla que s'ha perdut la memòria, com per exemple les basíliques de Sant Cugat i de Sant Miquel o l'església de Santa Marta, que van ser destruïdes als s. XIX i XX. El seu patrimoni immoble s'ha perdut, i en el millor dels casos ha estat trossejat i dispersat —incorporat en altres edificis de la ciutat—: són edificis «viatgers».

Per què pot ser interessant per al creient, aquesta informació?

Les basíliques històriques van ser molt més que un lloc de pregària: eren centres assistencials i d'estudi, van canviar la topografia i la imatge de la ciutat, van ser —en cada moment— un reflex de la societat de l'època. A través de les basíliques podem veure i estudiar personatges històrics que van ser dinamitzadors, mecenes, impulsors o inspiradors, jugant un paper important en la història de la ciutat i de les basíliques.

La propera jornada estarà dedicada de nou a la Catedral de Barcelona...

Sí. Vam fer una primera jornada l'any 2017, i ara hi tornarem fent una mirada un mica més cap enfora: com la catedral va marcar topogràficament i estilísticament —el neogòtic— l'anomenat «barri gòtic», que no és gòtic. Tindrem igualment present altres edificis que formaven part de la Catedral —com la Pia Almoina—, perquè la catedral era molt més que la pròpia basílica. Però també farem un mirada cap endins, per no perdre l'essència del que és una catedral.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Caminar acompanyat

A casa em diuen..., a la televisió vaig veure..., he llegit al mòbil..., a la colla han comentat..., la tutora apuntava... I jo, on vull anar? He d'anar-hi? Què faria Jesús?... Darrera de les nostres vides sempre hi ha referents personals i alguns han esdevingut mestres de la vida i de l'esperit. Totes les persones cerquem descobrir el camí de la felicitat que Déu vol per a cadascun de nosaltres, per això necessitem personalitzar la fe rebuda, aprofundint la relació amb Déu mitjançant la pregària, que ens faci estimar-lo i ens mogui a estimar els altres en el servei. Estimar i servir.

Això demana coneixement d'un mateix; pistes, referències i criteris que possibilitin el seguiment de Jesús; descobrir la manera personal de pregar; discernir les petites i grans concrecions; i, molt important, requereix un aprenentatge. La persona creix i madura gràcies al mestratge d'altres persones que acompanyen el seu procés vital.

L'acompanyament personal ajuda a construir un projecte de vida cristiana activa, des d'un coneixement propi que afavoreix el creixement del Senyor en el cor de les persones i ajuda a descobrir, també, el pas de

Déu per la vida i a contrastar-la a la llum de l'Evangeli perquè esdevingui cada vegada més evangèlica. És bo acollir-se al mestratge d'una altra persona que per la seva formació humana, la seva experiència espiritual i el seu testimoni de vida ens ajudi a contrastar la nostra, a referir-la a l'Evangeli i a discernir els passos que cal donar. No hi ha edat per iniciar aquest camí d'acompanyament tan arrelat en la tradició cristiana. És especialment recomanable en l'adolescència i la joventut, encara que pot tenir vigència tota la vida.

En el diàleg periòdic, confiat i sincer, l'acompanyant ofereix, des del seu testimoni personal cristià, malgrat les seves limitacions i pecat, una actitud d'acolliment per dialogar i compartir els diversos aspectes de l'existència, oferint elements de discerniment que, des d'una lectura creient del dia a dia personal, ajudin a créixer humanament i cristiana. L'acompanyament és un testimoniatge d'Església que vol edificar el Regne de Déu a la terra, tasca a la qual tots som cridats. Cercar en l'acompanyament que... «mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixerem en tot fins que arribem a Crist que és el cap» (Ef 4,15).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¡Juntos! Damos gracias a Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Estamos a finales de los cursos académicos, de proyectos a entregar antes del verano, de tareas que deseamos ultimar antes del supuesto periodo de descanso.

Cualquiera de estos hechos puede comportar exámenes o comprobación de resultados. Entre los análisis a realizar deberíamos tener presente todo aquello que nos ha ido bien. En circunstancias, puede ser difícil, pero seguro que si miramos con detenimiento, aun en las oscuridades, podemos ver los detalles del bien.

Sí, es un análisis que cada uno podemos hacer. Sin lugar a duda, será más rico, si lo hacemos junto a los compañeros, los que nos han ayudado y sobre todo con la misma familia. Si el afecto se une a nuestra reflexión,

lo bueno pasa de lo mío, a lo nuestro y a lo tuyo.

Cuando nos dirigimos a Dios como hermanos, como miembros de una familia que ora unida, nuestra acción de gracias a Dios, adquiere nuevos motivos de alegría. El Señor bendice el amor, la concordia y la esperanza.

«Este "gracias" que debemos decir continuamente, este gracias que el cristiano comparte con todos, se dilata en el encuentro con Jesús». Decía el Papa en una Audiencia al hablar de «La oración de acción de gracias» (30.12.20).

Pidamos a María que interceda por nosotros para que seamos agradecidos, que como Ella, en el centro de la propia familia, respondamos a la fuerza del Espíritu que desde dentro de nosotros nos lleva a la gratitud.

Lectures de la missa diària i santoral

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1Re 21,1-16 / Sl 5 / Mt 5,38-42]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Dimarts [1Re 21,17-29 / Sl 50 / Mt 5,43-48]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. ■ Dimecres [2Re 21,6-14 / Sl 30 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliàna Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / Sl 96 / Mt 6,7-15]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. ■ Divendres [2Re 11,1-4.9-18.20 / Sl 131 / Mt 6,19-23]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'I-sàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. □ Dissabte [2Cr 24,17-25 / Sl 88 / Mt 6,24-34]. Sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ † Diumenge vinent, diumenge XII de durant l'any. (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38,1.8-11 / Sl 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4,35-41]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Caffasso, prevere salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs.

Soc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «¿A què podem comparar el Regne de Déu? ¿Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse al árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzarà como cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la maldad. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos:

Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

COMENTARI

Pacients però actius, com el bon pagès

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Un bon avantatge del nostre temps és que hi ha moltes coses que podem realitzar molt més ràpidament, que en altres èpoques. Però una dificultat que podem experimentar, és que deixem de tenir paciència i no sapiguem esperar.

Acceptar els ritmes necessaris, d'espai i de temps, que sovint marquen moltes qüestions del nostre món, tant de la naturalesa com de la vida de cada un de nosaltres, de vegades ens pot costar, però és molt important.

Ens podem posar nerviosos, intransigents, pessimistes i acusadors de persones que no van al nostre ritme, o ens sembla que no fan amb prou interès i dedicació, allò que els hi pertoca realitzar. Potser tenim raons per pensar-ho i dir-ho, però de vegades són els nostres nervis i atabalaments, els que ens fan reaccionar d'aquesta manera.

Els éssers humans tenim un ritme de creixement en la nostra naturalesa física que és lent, comparant-lo amb el que observem en els altres éssers de la creació, i hem d'aprendre a ser pacients, però actius en la nostra vida.

Jesús, amb l'exemple de «la llavor» que un cop plantada va creixent, ens dona la imatge de la vida divina que té la seva pròpia potencialitat per germinar, i donar fruits, posant en pràctica l'Evangelí. Però necessita el seu temps i, també, la bona feina del pagès que ha de conrear la terra i regar-la.

També Jesús ens ha parlat «del gra de mostassa», una de les llavors més petites, però que té un potencial que la pot convertir en un gran arbust. El Regne de Déu és com una petita llavor, que pot créixer molt.

Les nostres comunitats cristianes, encara que potser siguin petites, estan cridades a créixer i a ser, cada vegada més, una realitat més gran que arribi a aixoplugar tothom qui fa el bé i estima. Per ser uns bons col·laboradors en el creixement d'aquesta, aparentment petita i bona llavor, ens cal ser pacients, acollidors, disponibles, integradors, i escoltar amb estimació a tothom; ja que abans que nosaltres comencem a comunicar l'Evangelí de Jesús als altres, ells ja han rebut l'estimació de Déu, que ja l'ha plantat en les seves vides.

La gràcia i la força de l'amor de Jesucrist ja hi és en cada persona, però Ell ha volgut que nosaltres, els seus deixebles, hi col·laborem.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 17 de juny, a les 13.15 h. El Sr. Bisbe presideix la trobada del clergat de l'arxiprestat de Terrassa a la parròquia de la Santa Creu.

Dimecres 19 de juny, a les 11 h. Consell diocesà de Càritas al Bisbat.

Divendres 21 de juny, a les 13.30 h. Missa i dinar de final de curs al Seminari diocesà.

Dissabte 22 de juny, a les 20 h. Confirmacions a la parròquia de la Puríssima de Sabadell.

Diumenge 23 de juny, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sabadell.

galls conduí la pregària amb la qual es clogué la Trobada acompanyada d'un pisolabis fratern als afores del santuari.

Una petita comunitat va fent camí a Collsabadell. El bisbe Salvador va celebrar la Missa a Sant Sadurní de Collsabadell el dissabte 8 de juny. Els Apòstols de Maria, els membres de la comunitat que allà hi viuen, van fer el seu compromís públic de consagració i van vestir un hàbit comú beneït pel bisbe. En acabar també un grup nombrós de laics va fer una consagració particular mantenint una mateixa espiritualitat mariana en comunió amb aquesta comunitat. El bisbe va destacar en la seva homi-

lia la vocació, la consagració en el Baptisme i les promeses de la vida, ressaltant l'ajuda de Maria com un signe d'esperança en la festa del seu Immaculat Cor.

Excursió del clergat diocesà. El dilluns 10 de juny va tenir lloc l'excursió de final de curs del clergat diocesà. El bisbe Salvador, amb els preveres i diaques, compartiren una jornada de convivència i fraternitat visitant el monestir de Solius i Sant Feliu de Guíxols.

Esteve de Granollers, el diumenge 16 de juny a les 17.30 h, un concert-pregària de música mariana dins dels actes d'aniversari. L'entrada és lliure amb taquilla inversa per a beques de l'Hospitalitat de Lourdes.

Confirmacions

Parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera (7/06/2024)

Parròquia de Sant Josep de Sabadell (8/06/2024)

Notícies

Trobada diocesana de catequistes de final de curs. La Trobada de final de curs de catequistes, organitzada per la Delegació episcopal de Catequesi, es va celebrar el passat divendres 7 de juny a la tarda. Va presidir el bisbe Salvador al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. En acabar, el grup musical Xara-

A més, a més...

Concert-pregària en honor de Maria pel 20è aniversari de la diòcesi. Un dia després de la data del 20è aniversari de la nostra diòcesi, es proposa a Sant

Fe d'errates. En el Full Dominical anterior vàrem posar que la Confirmació celebrada, el dia 1 de juny, a la parròquia de Sant Pau de Terrassa, va ser a la parròquia de Sant Pau de Rubí. Disculpin l'errada.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Caminamos con esperanza

Como ya sabéis, nuestra diócesis cumple veinte años de su creación. Fue el papa san Juan Pablo II quien el 15 de junio de 2004 erigía la diócesis de Terrassa. Durante estos años han sido muchas las ocasiones en las que unos y otros hemos podido compartir momentos de gracia, fe, gozo y también dificultades.

Este aniversario nos plantea la necesidad de dos actitudes muy importantes como cristianos. Una es la del agradecimiento a Dios por tantos dones recibidos que nos han ayudado a caminar y a crecer. La otra es mirar adelante con esperanza. Contemplar el pasado vivido nos ilumina el presente y también el futuro, y nos hace ver este futuro con esperanza.

Si pensamos en nuestra experiencia humana y miramos con fe lo que hemos vivido constatamos que seguramente hemos tenido que afrontar momentos difíciles, problemas, desilusiones. Pero descubrimos también que el Señor no nos ha dejado nunca, que él ha estado siempre con nosotros a pesar de que nosotros no siempre le

hemos sido fieles. Esto ocurrió con el pueblo de Israel y esto es lo que ocurre también en la vida de la Iglesia, tanto la universal como la de nuestra joven y pequeña diócesis de Terrassa.

Dificultades hay siempre en la vida, el combate está siempre presente, pero no luchamos solos, nunca estamos solos. Él siempre nos acompaña, y éste es el fundamento de nuestra esperanza: «Yo estaré con vosotros cada día hasta el fin del mundo» (Mt 28,20). Ésta es nuestra fuerza para el camino que tenemos delante, y es muy importante recordar y tener presente que el Señor ha estado siempre en nuestro camino. Vivimos en un mundo desesperanzado, porque si no hay fe tampoco puede haber esperanza. Vivimos apegados a nuestras satisfacciones materiales. Ya sea el dinero, el bienestar, el éxito u otros ídolos que parecen que nos darán la felicidad.

La falta de fe en nuestra sociedad, la crisis antropológica en la que el mundo se encuentra sumergido, la secularización, el materialismo, la cultura dominante del individualismo, las crisis

que se presentan en la propia Iglesia, y todo lo que queramos añadir, no son nada en comparación con el poder y la fuerza del Espíritu Santo presente en nosotros. «¿Quién nos separará del amor de Cristo? —dice san Pablo— ¿la tribulación, la angustia, la persecución, el hambre, la desnudez, el peligro, la muerte violenta?... Pero de todo esto salimos vencedores gracias a aquel que nos ama...» (Rm 8,31-38).

Agradecimiento, sobre todo, a Dios que ha pensado en nosotros antes de la creación y ha querido invitarnos a formar parte de su familia y nos mantiene unidos en Cristo. Se trata, también, de mirar hacia adelante y descubrir con la luz de la fe que la mano misericordiosa del Señor está presente en la Iglesia y en nuestras vidas, y por eso afrontamos el futuro con esperanza. La transmisión del Evangelio es la gran misión de la Iglesia, de todo cristiano, y la situación del mundo nos urge a hacer presente la Palabra y el amor de Dios, a ser portadores de esperanza. María, la Virgen de la Salud, proclamada Patrona de nuestra diócesis, nos guía y acompaña en esta misión, Ella es madre de familia, Madre de la familia diocesana, Madre de la Iglesia.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

